

In de Week van de Dialoog een gesprek voeren met een tafel vol vreemden

Samenleving heeft een 'douw' nodig

Van onze verslaggeefster
Anja Slijter

NIJMEGEN Zo'n vijftienduizend mensen voerden deze week een gesprek met een tafel vol vreemden. Wat in Rotterdam begonnen is met de Dag van de Dialoog, is uitgegroeid tot een Week van de Dialoog. Op 55 plaatsen stonden dialoogtafels, zelfs in de trein en de Albert Heijn.

Het idee is simpel en doeltreffend: mensen wisselen in kleine kring ervaringen uit aan de hand van een thema. In Nijmegen is gekozen voor het thema contact.

De start is subliem. Acht mensen zitten rond een tafel in het gemeentehuis en moeten elkaar voorstellen. Zonder voorkennis, puur op hun eerste indruk. Jos (schipperstrui, kalend) stelt Frank (witte bos dicht haar, gebuind, rode broek) voor. Frank is volgens Jos getrouwd en heeft twee kinderen. Hij is een natuurliefhebber en heeft een bètastudie gevolgd. Jos heeft het tamelijk goed gezien.

Broos oud vrouwtje

Frank kiest op zijn beurt Els (met 88 jaar, de oudste van het gezelschap). Hij dacht met een broos oud vrouwtje te maken te hebben, maar tegen zijn verwachting in gaf Els hem een zeer stevige handdruk. Hij verwoordt het dilemma van contact. 'Ik betrap me er steeds op hoe vooringenomen ik ei-

Dialoogtafel woensdag in Nijmegen. Foto Marcel van den Bergh / de Volkskrant

genlijk ben.' Toch blijkt het gezelschap het vaak bij het rechte eind te hebben. Zo is Annemarie inderdaad single en werkt Hella in de zorg.

De reden dat de acht op een doorde-weekse middag in Nijmegen om de tafel zitten, is dat zij vinden dat de samenleving 'een douw nodig heeft om tot echt samenleven te komen, in plaats van een massa individuen te

blijven'. Het is te danken aan de regels van het spel dat dit statement van een van de deelnemers niet direct ont aardt in geklaag over het huidige tijdsgewricht. De tafelgenoten moeten namelijk proberen hun eigen ideeën, herinneringen, dromen en doelen te verwoorden in tweeënhalf uur. Het is opvallend hoe snel eraan tafel openheid ontstaat en hoe snel de

tijd voorbij is. Er wordt eerst afgetast wat contact eigenlijk is. Is 'dag' zeggen op straat een vorm van contact of niet, zoals Frank doet? Moet er een zender en een ontvanger zijn die een verbinding hebben, zoals scheikundige Jos denkt? Of kan in een massa samen luisteren naar favoriete muziek ook contact zijn, zoals Annemarie bij een concert van U2 ervoer?

Is 'dag' zeggen op straat een vorm van contact of niet?

.....
Hoe ontroerend onverwacht contact kan zijn, vertelt Hella. Zij werkt als vrijwilliger in een verpleeghuis. Ze helpt bij het klaarmaken en geven van ontbijt. Een demente vrouw met wie geen contact meer mogelijk leek, streelde plotseling haar wang. 'Mooi', zei ze.

Contact maken, is voor Hanske allesbehalve moeilijk. Zij is 60, sinds een jaar werkloos en mist de omgang met mensen. Ze woont in een flat in Dukenburg (uitbreidingswijk uit de jaren tachtig) en drinkt elke ochtend na een fietstocht haar kopje koffie bij de HEMA. Dat blijken meer mensen te doen.

De groep die ze dagelijks ontmoet,

bestaat al uit zo'n twaalf personen. De discussie gaat over Geert Wilders en de politiek. Vanachter het raam krijgt iedereen die voorbij komt ervanlangs, vooral de buitenlanders. Hanske, die in eerste instantie als 'een kakwif met dure praatjes' werd beschouwd, is de observator van dit 'volk', maar krijgt heel voorzichtig echt contact.

Piercings

Dat heeft Frank met de krakers van de Lastpost (voormalig postkantoor) waar hij toevallig verzeild raakte. 'Ik vond het niks die tattoos en piercings, maar na gesprekken begrijp ik hun ideaal, hun passie om vrijplaatsen te creëren. De energie die ze stoppen in bijvoorbeeld een weggeefwinkel is geweldig.'

En wie een romantisch idee heeft van de saamhorigheid van vroeger, wordt uit de droom geholpen door Els. Ze heeft 56 jaar in een straat 'op stand' gewoond waar geen contact bestond. De burens naast wie ze veertig jaar woonde, zeiden, toen haar man op sterven lag, dat ze niet voor de begrafenis konden blijven, ze gingen met hun caravan zes weken weg.

Als de tafel opbreekt, is er een korte lijst met simpele doelen. Hella denkt er nog eens over na haar buurt te eten te vragen en Annemarie is van plan met het honderdste contact op haar LinkedIn-pagina iets te gaan drinken.